

kunde være saa forskellige, de vilde, uden at det forstyrrede hendes Venskab, forudsat at man ikke selvklogt og dogmatisk vilde lægge Baand paa hendes egen personlige Frihed.

Man staar her over for en anden af Modsætningerne i Ernst Ahlgrens Personlighed. Mens hun i aandelig Henseende var saa moderne anlagt, saa smidig, saa godt kunde lempe sig efter mange forskellige Karakter- og Meningsforskjelligheder, var hun i sin egen inderste Sjæl en meget eksklusiv Natur uden Mulighed for at dele eller dæmpe sine voldsomme, stærke Følelser, en Natur uden Erstatningsmuligheder.

Et lille Træk belyser denne Evne til lidenskabelig at omfatte et eneste Forhold. Hun har i *Den gamle Sèvresporstinsgruppen* skildret sin Sorg, da dette lille Kunstværk blev solgt bort fra Hjemmet. Men endnu skarpere kom denne Sorg frem i en Ytring, hun en Gang udtalte: „Saa længe den var der, saa jeg knap det, som var uhyggeligt og uskjønt i Hjemmet; den Gruppe gav det altsammen et festligt Præg; jeg søgte, saa godt jeg kunde, at indrette alt, saa det dannede en værdig Baggrund for dette eneste Kunstværk. Da den var borte, lod jeg det hele fare; det var jo ikke mere Umagen værd“.

Der var imidlertid ikke mange, som saa til Bunds i Ernst Ahlgrens Natur og dér opdagede det oven for antydede Grundtræk.

Hun gjorde tværtimod i Almindelighed Indtryk af at kunne tage imod fra mange Kanter og dele sig til mange Sider. Ud-vortes sét var dette ogsaa Tilfældet; men i inderste Forstand havde kun yderst faa Mennesker noget virkeligt at betyde for hende. Dette medførte dog ikke nogen egenkjerlig Kulde; thi hun kunde dele andres Glæder og Sorger paa den hæftigste Maade, saa hæftig, at ogsaa dette opsled hendes Modstandskraft mod en Tilværelse, som byder mange Muligheder til Medlidenhed, faa til Medglæde. Men hendes inderste Væsen var af den Art, som skildres i *Modern*:

„Saadanne Mennesker som jeg burde slaas ihjel ved Fødselen; de passe ikke blandt de andre. De ere kun Menneskehalvdele; hvor andre have Hud og Ben, der have de kun en tynd Hinde, og deres Hjærte knytter sig til *et*, et eneste Forhold; rives de løs fra det, saa bløde de sig til Døde“.

Den Kreds, Ernst Ahlgren i Stockholm nærmest sluttede sig til, var den Gruppe blandt Forfatterne fra 1880, som kald-